

Азъ си напомнямъ, думаше по нѣ-
кога Иванчо на Марійкѣ, когато бѣхъ
много малъкъ, че ный бѣхмы на друго
едно мѣсто дѣто имаше много кѣща и
много чоловѣцы; баща ни имаше много
слугы, и ный носяхмы много хубавы дре-
хы. Веднѣжъ баща ни зе майкѣ ни и
насъ и ны заведи въ единъ кѣщъ която
вървеше по морето, и тя ся много кла-
тяше; а той зе та върза майкѣ ни и насъ
о единъ дѣскѣ, на който щѣше да дойде
ужъ и той, но паднѣ и потѣнѣ въ морето
отъ дѣто не ся върнѣ вече; а горката
наша майка каза, че той е сега на не-
бето. —

“Наястнѣ, брате, това е много чу-
дно, думаше Марійка, но като е вече та-
ка станѣло, ще каже че Господь го е
така искалъ да стане; защото ты зна-
ешъ добрѣ, брате мой, че той е Всеси-
ленъ, и каквото е станѣло безъ него
нищо не е станѣло и не става.”

Така ся минѣхъ тѣзи бѣдни дѣчица
въ този пустъ островъ цѣлы единадесеть